

GROPȘIANU, MIHAIL

n. 23 decembrie 1869, Sasca Montană, jud. Caraș-Severin

d. 25 octombrie 1948/1952, Oravița, jud. Caraș-Severin

Urmează cursurile școlii primare din localitate, studiile liceale la Biserica Albă, studiile juridice la Budapesta și Oradea. Doctoratul juridic îl obține în anul 1896, la Budapesta. Se înscrie la data de 20 februarie 1896 în Baroul Timiș pentru ca, la data de 12 aprilie 1899, să susțină examenul de avocat, fiind înscris pe tabloul avocaților definitivi. În plan cultural a desfășurat o activitate intensă în cadrul despărțământului Oravița al Asociației *Astra*. A pus bazele ziarului *Foaia Orăviții*, în care erau publicate multe articole ce urmăreau cultivarea conștiinței de neam. Ziarul a apărut în circa 100 de numere, după care și-a încetat activitatea, deoarece toți redactorii au fost trimiși pe front de către autoritățile austro-ungare.

La doi ani de la izbucnirea Primului Război Mondial, în 1916, a fost înrolat în armata austro-ungară, trimis pe front în Albania, unde avea funcția de comandant de etapă. Prăbușirea frontului îl găsește la Oravița, unde se implică în organizarea Gărzilor Naționale Românești din Oravița, Valea Nerei și Valea Carașului. La 4 noiembrie 1918, în fața Băncii „Oravițeană”, a avut loc o adunare la care au participat în jur de 1000 de persoane, ocazie cu care s-a înființat Consiliul Național Român, Garda Națională și Consiliul Militar, al cărui președinte a fost Mihail Gropșianu. A doua zi, la 5 noiembrie 1918, împreună cu învățătorul Gheorghe Lipovan, a editat ziarul *Legiunea Română*, cu rol de monitor oficial al organismelor de coordonare a luptei naționale din zona Oravița.

La Marea Adunare de la Alba Iulia a fost delegat din partea localității Sasca Montană, iar după unire a fost ales în Marele Sfat Național Român.

După Unire, în anul 1919, a fost numit procuror general al Parchetului de la Târgu Mureș, apoi prim-procuror al Parchetului de pe lângă Curtea de Apel Cluj. După instalarea administrației românești în Banat, a fost numit de către Consiliul Dirigent prim-procuror al Curții de Apel Timișoara, unde a funcționat până în anul 1921, când s-a pensionat. Din acel an și-a deschis un birou de avocatură, ocupând după aceea demnitatea de Decan al Baroului între anii 1922-1928. Din anul 1923 a fost ales vicepreședinte al Uniunii Avocaților.

În perioada 1922-1927 a avut calitatea de senator, ca reprezentant al județului Caraș, iar între 1925-1929 a fost membru al Consiliului Comunal Timișoara.

Regele Mihai I îi acordă personal Medalia *Regele Ferdinand I cu spadă*, în anul 1941. A mai primit și *Decorația Gărzile Naționale Române din Banat 1918-1919* – Marila.

Se pensionează începând cu data de 1 aprilie 1945 și se retrage la Oravița. Deși pensionat este trimis în fața Comisiei de epurare (pentru revizuirea/anularea pensiei). Refuză să se prezinte, dar trimite punctul său de vedere în scris arătând printre altele: „Țin să răspund mai detaliat acuzelor ce mi se aduc, având în vedere că procedura împotriva mea a fost deschisă de către un for de înaltă intelectualitate specială (Consiliul Baroului) măcar așa trebuie să fie și nădăjduiesc că așa și este în realitate.”